

Det våras för panncentralen

När jag skriver detta är det vår i luften. Lövträden nedanför det grekiska templet på berget börjar lägga sig till med den där fina violetta slöjan som markerar lövsprickning. Och när du får det här i din hand är det redan försommar. Så kan det gå. På gårdarna och uteplatserna runt om i området går mina väninnor med ansiktet vänt mot jorden, gräver och sätter frön och plantor. Jag, som varken sår eller skördar, känner ofta en lätt utmattning över all denna energi och måste lägga mig ett tag på soffan.

Speciell utsikt har jag över min granne som bor på bottenvåningen. Ofta sneglar jag över kanten på balkongen för att se om hon ändå inte tar en liten rast ibland. Jag tror inte att hon gör det.

Hon heter Anne-May Egnell, ett namn att lägga på minnet för oss som bor i Gransätra. För hon har stora saker på gång, även i rent bokstavlig bemärkelse.

En dag när hon råkar sträcka på ryggen sticker jag åt henne några snabba frågor. Jodå, det är faktiskt så bekräftar hon, att hon gjort ett konstverk i keramik som ska hänga på panncentralens södra vägg.

Hon lägger ut ett antal delar av verket på golvet i vardagsrummet för att demonstrera hur det kommer att te sig. En kraftfull blomma i gult bildar centrum. Den ser ut som en solros, men det vågar jag inte säga eftersom jag är så obegåvad när det gäller blommor. Två stora fjärilar ska det också bli, skiftande i blått och orange, samt en del blad och insekter. Mycket anslående.

Frågan är då hur man kan komma på idén att skapa ett konstverk speciellt för vår grandiosa numera nedlagda panncentral. Det har förstås sin historia.

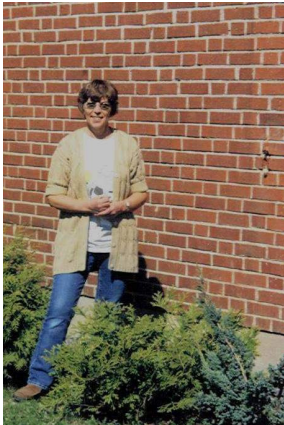
Ibland, när hon inte cyklar, tar Anne-May bussen till och från arbetet i Fruängens servicehus. Där jobbar hon som gruppleddare inom åldringsvården, alltid nattsift. När hon kommer hem med bussen har hon alltid retat sig över att panncentralens vägg är så ful. Det satte igång en kreativ process.

En morgon råkade hon stöta samman med den allestädes närvarande Margareta Koltay. Som bekant alltid i rörelse, men också alltid pigg på ett resonemang om livets väsentligheter.

Mellan de båda damerna utspann sig denna speciella morgon ett samtal präglat av sympati och samförstånd. Det slutade med att Anne-May åtog sig att göra en utsmyckning; hon hade redan tänkt ut hur den skulle se ut. Jobbet utfördes på den keramikkurs i Fruängen där hon går ett par timmar i veckan. Arbetet har tagit nästan ett år, eller en och en halv termin för att använda hennes egen tidsberäkning.

Nu är det i alla fall klart och när du läser det här kanske det redan sitter på plats. Glöm inte att hylla konstnärinnan med en liten tacksägelse när du går förbi. Det är hon värd.

Man skulle frestas tro, att allt som jag redovisat om Anne-Mays liv skulle vara tillräckligt för att hålla henne sysselsatt minst tjugo timmar per dygn. Men så är det inte. Hon är dessutom drivande i gårdsrådet på Norrgården och starkt engagerad i

områdets trädgårdsodlarförening. Syr och stickar gör hon, och fyra barnbarn kräver uppmärksamhet av farmor. Icke att förglömma har hon dessutom två katter. Mor och dotter, Ida och Fisen, båda svarta som natten och ibland hotade av att bli uppätta av elaka hundar.

Detta, med katternas vanskliga livssituation, hindrar henne dock inte från att lägga ut texten när det gäller Gransätra. Hon blir nästan lyrisk. Grandiost område med fin sammanhållning, frihet och hjälpsamma trevliga människor. Jag försöker den hårda linjen. Vad skulle hon göra om hon var envåldshärskande drottning över Gransätra. Hon tittar en smula hjälplöst på mig. Hon kommer inte på nåt.

Men när vi skiljs åt anlägger hon för ett ögonblick en stramare ton, låter nästan sträng: "Det är tillåtet för alla att påta på gårdarna. Och den som går förbi kan gott kosta på sig några vänliga ord till den som jobbar." Jag tror inte att det var riktat speciellt till mig, men den kulan visste ändå var den tog. Jag försöker bära det som en man.

Senare, på soffflocket, försöker jag finna en mer stabil förklaring till hennes energi och plötsligt kommer jag på det: hon är oxe, född i det stjärntecknet alltså. De är envisa rackare. Själv är jag också oxe för den delen, men bör nog betraktas som ett undantag.

Anne-Mays favoritblomma är fresia. Om det nu kan betyda något särskilt i just det här sammanhanget.

Åke Olsson
Port 39